

Posledni Mohikan

Povídka z roku 1757

Od Coopera, přeložil Josef Vojáček

Díl I.

Pokračování.

Totoho výjevu byl Dunkan, an pro svou horlivost vstoupil neohlášen, nějakou chvíli nepozorovaný a utíšený divák. Ale brzo zahlédl lysé a téžavé Eliášiny oči podobné jeho, obraženou v zrcadlo a zarděla skočila s kolena oteva, překvapeně hlasitě vzkřiknouc:

„Major Heyward!“

„Jak že, ten hoch?“ tážal se otec; „poslal jsem ho, by trochu požvala stará tma Francouze. Ha! pane, jste mladý a jste svěží. Klidte se, jste četvačky; jakoby neměl voják dosti trauport, i když není tábor jeho naplněn šebetavými čarodějnicami jako jste vy!“

Eliáška sledovala se smíchem sestru svou, ježto se okamžitě ubrála z pokoje, vidouc, že se o ně nestojí. Munro, místo co se tážal měl po výsledku jinova poselství, chodil nějakou chvíli po pokoji, jako ruce vzadu zkřížené a hlavu k zemi skloněnou, jako v hlubokých myšlenkách pohřbený muž. Konečně podněl oči své, zářící láskou otcovskou a zvolal:

„Jsou to dvě výborné dívky, Heywarde, na které člověk může být hrdý.“

„Vždyt znáte již mé o dečích vašich mluvit, plukovníku Munro!“

„Pravda hochu, pravda,“ skvěl mu do řeči netrpký stařec, „chtěl jsem mi o té záležitosti srdce své otevřít hned toho dne, jak jste přišli ale neměl jsem starého vojáka důstojno mluvit o blaho manželství a svatebních radovánkách, když nepřítel králové mohli být neznámí při slavnosti hosté! Činil jsem nepravě, a jsem nyní hotov, co říci máte, vyslechnouti.“

„Ať mně ujištění vaše, trahý pane, radost působí, mám však právě poselství od Montcalma.“

„Ať je Francouz i se svou charou k čertu, pane!“ zvolal chasou přese se pomračiv. „Jestli neporučí na William Henry, aniž kdy bude, jestli se Webb jak slůvkem muzeum být okáže. Nikoli, pane, díky nebesům, jestli nejme tak v úzku, aby se fuklo, že se Munro oddati nemůže domácnému záležitostem rodiny své! Vaše matka byla jediné dítě mého neupjmnějšího přítele, Dunkane; a právě nyní chei vás vyslechnout, třeba všakni rytíři svatého Ludvíka, s tím svatým francouzem v čele, byli před branou vřepadn a žebrali o slovo přiznání. Kránský to řád rytířský, pane který koupit lze za bečku cukru! a což ty dvanděl-grelové markessaty! Boddák, to je řád důstojný a starožitný; pravý nemo me impune lacessit! rytířstva! Vaši předkové byli v něm, Dunkane a byli odzobou šlechticů škotských.“

Heyward vida, že jeho představený s lehkomyšlnou radostí vystavuje neváznost svou k poselství francouzskému, byl málo nakloněn tomu rozmaru, věda, že bude krátkého trvání; pročž odpověděl s hostejností a jakou při takové věci jen mohli:

„Mé přání, jak vte pane, šlo tak daleko, byste měl poctit přijetím za syna svého.“

„Aj, hochu, vy jste našel slova velmi smutitelna! Ale dovolte mi otázku pane, byl jste též tak srozumitelný dříve?“

„Na mou čest, ne!“ zvolal Dunkan vte; „toť by bylo zneužívání dané víry, kdybych vyhodou bral z postavení mého pro účel takový.“

„Vaše zásady jsou zásady šlechtice, majore Heywarde, a dobře na místě. Ale Kora Munrova je dívka příliš povážlivá i mysle příliš vznešená a zkušena, aby potřebovala dozorství třeba otcovského.“

„Kora!“

„Ano — Kora! vždyt mluvíme o vašem ucházení se o miss Munro, ne-li pane?“

„Já — já — já se nevím upamovat, abych se byl o ní zmínil,“ vece Dunkan koktaje samou rozpačitostí.

„A jakému manželství tedy jste si přál svolení mého, majore Heywarde?“ tážal se starý vojín, vztýčiv se v celé důstojnosti uraženého citu.

„Máte jinou a ne méně milostnou deuru.“

„Eliášku!“ zvolal otec s nemanším podivením, nezářící jakým Dunkan právě byl předešle jméno sestry její.

„Takové bylo přání moje, pane.“

Jinoch očekával mlčky výsledek neobyčejného dojmů způsobeného vyjádřením, které, jak se nyní oká-

zalo, tak nenadále přišlo. Někakou chvíli přecházel Munro kroky dlouhými a prudkými po světlou; přisluhující jeho pohybovaly se divoce, a všecek zdál se pohřben v myšlenkách. Konečně se zastavil přímo před Heywardem a pevně do očí mu hleděl, pravil rtmou vnitřním pohybem prude se třesoucím:

„Dunkane Heywarde, miloval jsem vás pro toho, jehož krev v žilách vašich; miloval jsem vás pro dobré vlastnosti vaše; miloval, proto že jsem myslel, že přispějete ku blahu dítěte mého. Ale všechna ta láska změnila by se v nenávisť, kdybych jist byl, že žeho jsem se tak velice obával, pravda je.“

„Bůh chraň, aby který skutek nebo myšlenka má věsti měly ku změně podobné!“ zvolal mladý muž, jehož oko se nikdy nepohnulo před pronikavým zrakovým děním. Munro, až neuvěřil, že společnostku jeho nelze poznati city, které se v srdci jeho kryly, dal se nicméně ukójiti klidným vzdechnutím, s kterýmž se u něho potkal, i pokračoval hlasem značně mračnějším:

„Chcete být mým synem, Dunkane, a neznáte ani příhody mužovy jehož si otec nazývá přejete, Sedněte mladku; odkryji vám rány srdce chorého slovy co možná nejkrásnějšími.“

Mezi tím zapoměl na Montcalma. vo poselství, ten zo ho přinesl, i ten pro něhož bylo určeno.

Každý přítel stolec a co stařec na pohled zamoučen, chvíli přemýšlel, kryl jinoch svou netrpkivost rouskou nevě pozorností. Konečně jál se prvější mluvit:

„Znáno vám již, majore Heywarde, že byl rod můj starožitný i slavný,“ počal Skot, „třeba neadán v oně mře bohatstvím, jak by stavu jeho bylo přislušelo. Asi ve vašem stáří a stavu slíbil jsem věrnost Eliášce a Grahamové jeatiné dečí poněkud zámožného šlechtice v sousedství. Ale otec její nepřál tomu sňatku z mnohých příčin mimo chudobu mou Co poctivý muž sprostil jsem tely dívku slibu jejího, a odešel v službu králově z vlasti. Rozmanitě kraje jsem viděl a mnoho krve prolil v zemích rozličných, nežli mne povinnost povolala na ostrovy západníntické. Zde mne osud můj svedl s osobou, která později se stala manželkou mojí a máti Korinou. Byla deuru jistého šlechtice na oněch ostrovech pro matce, která měla to neštěstí, checti-li tak,“ pravil stařec hrdě, „pocházeti vzdáleně z oně ubohé třídy lidstva, ježto v porobě tak ot rocké sloužití musel nedostatku národu rozmařilého! Ano, Sir, to kletba a avaleaná na Škotsko pro jeho nepřirozené spojené s nárotem cizím a kramářským. Ale kdybych našel mál jeduho mezi nimi, který by se opovážil pro jít rod na dítě mé okázovati, nechtěl by třeň hnuva otcovského! Ha! majore Heywarde, vy sám rozen jste na jih, kde tito bídní tvorové považováni jsou za kmen sprostí vašeho!“

„Bohužel to pravda, pane,“ vece Dunkan, studem oči k zemi sklopiv.

„A vy tu předháku dítěti mému činite! Zurdáte spojiti rod Heywardův s rodem dívky, tak opovrženým — jakkoliv by milostná a cnostná jinak byla?“ tážal se divoce řevnivý otec.

„Chraňtež mne nebesa od před sudku tak podlého!“ odvětil Dunkan vědom si nicméně takového citu a to hluboce zakořeněného, jakoby s přirozenosti jeho rostlý byl. „Něžnost, krásná i milostnost mladší decery váš mohou vysvětliti pohánky mé, plukovníku Munro, aniž ane z této kvrdvy vinily.“

„Dobře máte pane,“ odušil stařec hlasem opět vřídým, ba jemným; „ta dívka jest obraz své matky, když byla v jejích letech a nežli seznala zámutek. Když mě smrt odňala manželku mou, vrátil jsem se do Škotska z toho sňatku obohaen; a věřil byste Dunkane? třpěl ten anděl setrval ve smutném stavu bez manželském dvoacet dlouhých lét, a k vůli muži, který ji zapomenouti mohl! Jestli více, pane; zapoměla mou nevěru, a nemáje nyní žádných překážek, pojala mne za muže.“

„A byla matkou Eliášinou?“ zvolal Dunkan se zvědavostí, která by mu draze byla přišla v okamžení, kde by Munrovy myšlenky méně zá neprávdužny byly nežli právě nyní.

„Bylať ano,“ vece stařec s tvář velice pohnutou, když pokračoval, „a draze zaplatila tu přinesenou slast. Onaz však je v nebi, pane; a neuf důstojro muže, který stojí jednou nohou v hrobě, zeleti osudu tak blaženého. Jen rok jsme byli spolu, ano, krátká to blaženost lhůta pro toho, jenž viděl mladost její vadnouti v beznadějném žalu!“

Bylo cosi tak dojmavého, nežli hrázného, v zármátku starcové, že Heyward neodvážil ani slovíčka útěchy. Munro zamýšlen neviděl již společnostku svého, v tazích jeho zápasl mocně bol trpkých upomínek, těžké slzy kanuly mu z očí a ronily se s tvář jeho k zemi. Konečně se pohнул, jakoby náhle prociťl, vstal, přešel jednou po stní a přistoupil blíž k společnostku svému, tážal se s důstojností vojenskou:

„Nemáte mi nicého sdělití, majore Heywarde, od marquiše z Montcalmu?“

Dunkan se zarazil a počal neprodleně hlasem zafkavým vyřizovati své napolo zapomenuté poselství. Zbytečnost vypravování jakým schytralým ač zdvořilým způsobem francouzský jeneral se vyhnouti vělel každému Heywardovu pokusu, vy louditi z něho obsah toho, žeho sám sdělití se nabídl; aneb o určitém, ačkoliv vždy ublazeném poseistv, kterýmž dal nyní nepříteli svému rozímětí, že třeba s ním jednati chtěl osobně, by to činiti nemusel jinak vůtece. Co Munro poslouchal na podrobné vypravování Dunkana vo, ustoupili pozvolně rozbourěnitivé otevy povinnostem stavu jeho, a když onen dokončil, neviděl již před sebou než veterana roznice něho citem uraženého hrdosti vojenské.

„Jiz jste řekl dost, majore Heywarde!“ zvolal rozhněvaný stařec; „dost, že by napsal knihu o francouzské zdivočlosti! Tu mě pozve ten pák k vyjednávání, a když mn pošlu schopného zástupce, nebo tím jistě, Dunkane, ač mladý na léta, odpoví mně hádkou!“

„Možná, že on tak přiznivě o zástupci nemyšlím, máj dráhý pane,“ odvětil Dunkan, usmívaje se; „a vte že pozvání, které nyní opětě vakuje, platí velice tvrdě a nikoli podléžením jeho.“

„Dobře, pane; není zástupce nadán všekerou mocí a důstojností toho, kdo mu fžen svěřit. Přejte si vyjednávatí s Munrem! Včera, pane, mám chot splnití mu vůli, třeba jen aby viděl, jak málo se bojím, vzor jeho slly a vyzývání! Nebyla by v tom špatná politika mladku.“

Dunkan, jenž se zdálo velmi důležitě, zvedl oči nejvyšší obsah přineseného od zvěda listu, podpovroval vše tu myšlenku, řka:

„Nepochybne by za našl hostejnosti nenabyl důvěry vaší ve svou přisluhu.“

„Nikdy jste pravdivěji nemluvil. Prál bych si pane aby, navštívil hrady naše z bílého dne a takhle při útku; tot nejjistější způsob poznati nepřítelovu odvahy, a daleko užitečnější nežli jeho způsob objití zdi. Krásy a mužnosti ve válec u bylo načít, majore Heywarde, uměním vašeho monsieur Vaubana. Předkové naši neznali toho učeního zbablavství!“

„Velmi pravdě podobno, pane; ale nyní jsme nuceni, uměním odražeti uměním. Co ráčíte našdit stranu tel scházky?“

„Navštívim Francouze a to beze strachu a bez prodlení, okamžitě, pane, jak sluší na sluhu zeměpána. Jdte majore Heywarde, vyšetete trauče a vypravte posla, by zvěděl kdo přichází. Bude následovati s malou stráží, nebo taková poeta náležet tomu, kdo hájí má čest svého krále; a slyšte, Dunkane,“ dodal lošeptmo, ačkoliv sami byli, „bylo by dobře, mti nějakou pomoc při ruce, kdyby se měla strojiti zrada.“

„Mladík použil toho rozkazu a odešel, spěchaje neprodleně, jelezko se den chýlil ku sklonu, činiti potřebné přípravy. Sešikovat několik řad a vypravil posilkou s praporečkem, aby zvěstovala příchod velitele který, bylo dílo jednoho okamžení. Když Dunkan oboje zadřdí, vedl stráž k vypadání bráně, kde již velitel přišel jeho očekával. Jak mile se obyčejně při vojenském odchodu cereronie odhly, opustil starý vojín s mladším svým společnostkem tvrz, doprovázen stráží.

Ledva sto kroků od hradeb pokročil, zočili malý sbor provázející francouzského vádce k vyjednávání an vystupoval z jednoho mého nepřátelskými tarasy a pevností ležícího úžlabí, kterým se járá bystřina valila.

Jakmile Munro opustil své lábty aby se okázal v čele svých nepřátel, byl plný důstojnosti a krok jeho hrdý a vzezeň vojenský. Když spatřil bílé péro na klobouku Montcalmově vlátu, zahorelo oko jeho vědomím své vlastni smělosti, a věk nezdál se více vlivu mti nad jeho ohromnou a ještě svalitou postavou.

„Nařďte hochům, pane, ať jsou ostražití,“ pravil tichým hlasem k Dunkanu, „a hbití k ručnicím i k oceli; neuf nikdo nikdy jist ve společnosti kteréhokoliv služebníka“

Byl vytržen zvukem bubnu od blížících se Francouzů, což bylo neprodleně opřetoováno a s každé strany vystoupila ku předu posilká s praporečkem. Ostražitý Skot zastavil se máje svou stráž v zápětí za sebou. Jakmile krátké po pozdravení o tbyto, blížil se k nim Montcalm krokem rychlým a lženým, smeknuto máje před starým vojнем, až pro samou zdivočlost se téměř země dotýkal svým sněhobílým pėrem. Byli pohled Munrův vážnějář a zmužilejšil, neměl přece oně lehké a lichořivé ublazenosti Francouze. Žádný nemluvil nějakou chvíli, jeden na druhého pohližje zvědavými a pátravými zraky; načž Montcalm, jak pro jeho vyšší důstojnost i způsob scházky mu přislušelo, mluven přetřhl Uvitaje Munra obyčejným pozdravem, obrátil se k Dunkanu a pokračoval v úsměvem starého známého vždy v řeči francouzské:

„Jsem potěšen, pane, že jste nás svou společnosti učil. Nebude za potřebí užiti tlumočnicka všedního čtím se v rukou vašich tak bezpečně, jako bych v jazyku vašem mluvil.“

Dunkan se uklonil a Montcalm se obrátil ku své stráži, která za příkladem stráže nepřátelské blíž k němu se tlačila i pokračoval:

„Nazpět, dtky mé — je horko; odstupte trochu.“

Nežli se majore Heyward k násle dován této důvěry odhodlal, ohlédl se kolem po rovině, a s nepokojem patřil na četné šeré tlupy divochů, které z okoloň lesů vyhlížely, zvědaví diváci přítomně scházky.

„Monsieur de Montcalm zajisté uzná rozdíl postavení našeho,“ pravil poněkud rozpačitě, okazuje přítom na ony nebezpečně nepřítel, jež bylo se všech stran vidětí. Pro-pustíte svou stráž, byli bychom zho-staveni milostí našich nepřátel.“

„Pane, za vaše bezpečí ručím vám dale slovo francouzského šlechtice,“ odvětil Montcalm, přiloživ významného ruku svou na srdce, „a myslil bych, že to dostatek.“

„Zajisté — nazpět,“ vece Dunkan k důstojníku stráž vedoucímu, „na-zpět, pane, z dtky slechu, a čekajte na rozkaz.“

Munro viděl to hnutí a patrným nepokojem a neuváhal žádati okamžitě vysvělení.

„Není-li to v zájmu vašem, pane, nedati na jeho žádnuo nedávěru?“ o-pověděl Dunkan. „Monsieur de Montcalm račť nám svým slovem za naši bezpečnost, a proto kázel jsem mužům odstupujiti trochu, bychom osvědčili, jak mnoho si ujištění jeho vážíme.“

„To všechno může být dobře, pane; ale já neklažu žádně převeliké výry ve slovo třeň marquisů čili marquisů, jak se nazývají. Dektery šlechtictví jejich jsou příliš vsedni, aby nesly pravou čest za pečť.“

„Zapomínáte, pane že vyjednáváme s důstojníkem v Evropě i v Americe rovněž svými činy věhlasným. Od vojna takové pověsti není se nám čeho obávat.“

Stařec dal posůnkem na jeho svolení své, ač přisně taly jeho vždy prozrazovaly nedychlost k nedávěře jízto do sebe vsal spíše z jakási dědičné k svému nepříteli nenávisti, nežli z jakéhokoliv známek přítomných, které by tak nelaskavý cit od vodniti mohly. Montcalm čekal trpělivě až se ta krátká, polohlasitá rozmluva ukončila, načž blíž přistoupiv, takto vyjednávání započal.

„Žádal jsem pane sejití se s představeným vašim,“ pravil, donfaje ho přesvědčivě, že již vše, co pro svého krále čest učiniti mohl, učinil, a že nyní poslechno hlasu lidskosti. Ho-tov jsem vždy stojiťi svědecktvi, že jeho odpor byl statečný a vtrvalý, dokud jaké naděje zbývalo.“

Když byl tento úvod Munrůvi pře-ložen, odpověděl vážně s dostatečnou dvorností:

„Jakkoli bych si vážil svědčeti pane Montcalmova, bude přece platnější, ač bude zaslouženější.“

Francouzský jeneral se pousmál, když mu Dunkan sdělil obsah této odpovědi a podotknul:

„Co nyní tak volně poláváno zkušené chabrosti, mohlo by se ode přiti dremnět tvrdostí. Pán by se mohl podřvati na můj tábor a sám se přesvědčiti o počtu našem i o nemožnosti dalšího platného od-poru.“

„Vím, že je král francouzský do-bře zastoupen,“ odvětil nepohnutý Skot, jakmile Dunkan svůj překlad dokončil; „ale máj zeměpán má toliké a také věrných vojsk.“

„Ač ne zde, na štěstí pro nás,“ vece Montcalm, nežekaje ve své horlivosti na tlumočnicka.

Pokračováuf.

Zprávy z Čech a Moravy.

Pohřeb amerického konsula pana Karla Jonáše konal se dne 19. ledna ve 4 hodiny odpoledne z ústřední umrlčí komory na olšanském hřbitově. Ačkoliv obyvatelstvo do zmíněného rána nevědělo se, kdy budou přivezeny tělesné ostatky zesnulého do Prahy a kdy se pohřeb koná, shromáždilo se přece značné množství přátel a ctitelů zesnulého, aby příteládnému vlastenci vzdali úctu poslední. V ústřední umrlčí komoře byl zřizten katafalk, ozářený voskovými a ozdobený exotickými rostlinami, na nějž položili skvostná palomové neb vavřínové věnce s bohatými stuhami v barvách národních; americký konsul v Praze; časopis „Slavie“ v Racine s nápisem „Poslední pozdrav“; Česko-amer. klub v Praze s nápisem „Spisvoatelé“; „Ženy ve společnosti lidské“; kruh přátel a ctitelů „Poslední pozdrav“; p. Vojta Mašek z Ameriky „Vzácnému příteli“; pp. Jaroslav a Bohuslav Šimáčekové „Drahému druhu a příteli našeho otece“; přátelé z dýchánku Náprstkovy „Horlivému vlastenci a předáku Česká americký; rodina Karla Hubička „Velikém bolu“; paní Josefa Náprstkové „Věrnému příteli manžele. Od počtů klidně v drahé své vlasti“; bratři Korbelové v San Francisku „Milému příteli“; američtí Čechové v Praze žijící „Slechetnému učitel“.

Dále položili věnce truchlivé chot, dtky a všeček příbuzní zesnulého. — Pohřeb konal se beze všech církevních obřadů a také bez kněze, poněvadž si toho zesnulý v posledních vůli vyžádal. Zpěvácký spol. „Kytara“ zapěl dojemně dva smutečné sbory, načž z úst důvěrného přítelce nezapomenutého zesnulého proslouena byla krátká pohrobň řeč na rozloučenou, v níž řečník vyřičil zesnulého jakožto vzorného vlastence, vřtčného spisovatele, muže práce poctivé a neumorné, ježž důvěrně spojil americké Čechy a Čechy ve staré vlasti a ježž se staral všemožně, aby mezi Spojenými státy americkými a Čechy zavládla hojná soutěž výrobků. — Zemřel v cizině, pravil řečník, „žil v cizině, ale tělesné pozostatky odpovírají v posvátné půdě české, kterouž tak nevyřlovně a horoucně miloval.“ Na konec vzdal zasláhlám zesnulého zaslužilou čest a j roval nehynoucí památee jeho „Na zdar!“

Po té byla rakev snesena s katafalku a položena na máry, již několik statečných mužů odneslo ku hrobu. Za rakvi ubrála se chot zesnulého p. Kryštofa Jonáše se synem Karlem, vicekonsulem v Crefeldu a se-

stra zesnulého, p. M. Miřková, chot poštmiatra v Ondřejově, americký konsul pan Hurst s chotí a se svým tajemníkem, rástupevé obce Ondřejova, pp. starosta Kratochvíl, náměstek Novotný a řídící učitel Pešek; doputace spolku „Merkur“, starosta vlnohradský a pražského „Sokola“ p. Víšek, dr. Adáček se členy pondělního kroužku vlastence českého, pp. dr. Dvořák, prof. Pražák, Bausa, Nekut a jiní, obecní starší pánové Havlík, Piřtóra a dr. Scheiner, pp. Šimáčekové, L. Rolt, paní Josefa Náprstková, mnoho dam z Lýválního amerického klubu, pan Bauer z Kalifornie jakož i hojně obecenstvo. Sbor „Kytara“ zapěl smutečný píseň, načž za hlalolu národní hymny „Kde domov můj?“ byla rakev do hrobky spuštěna. — Čest památee zesnulého!

\$100 odměny \$100
STAT OHIO, MĚSTO TOLEDO
LUCAS COENY
FRANK J. CHENNEY, přibáň, že jest společníkem firmy F. J. CHENNEY & CO. která provozuje obchod svůj v městě Toledo, ve státě Ohio, a kterou spravuje sám a je firmou, která vyplývá obnos JEDNO STO DOLLARU za každý případ nezaplacení kataru lékem HALL'S CATARRH CURE. FRANK J. CHENNEY, Pánská a upřislušující v mě přitomnosti dne 6. prosince 1906. A. W. CLEASONS, notář.
Hall's Catarrh Cure působí vnitřně a přímo na krev a chory systém. Dopíše si pro dostčení F. J. CHENNEY, Toledo, Ohio. Na prodej u všech lékárník.

L. E. GOODELL, M. D.
PRAKTICKÝ * LÉKAŘ

Ordinuje v každý čas ve své úřadovně vedle obchodu Waldorfova ve Wilbera počtá mírný honorář.

J. G. BOTTORF
PŮČOVNA KONÍ VE WILBER
Pěkně koně a pohodlné kočáry stále pohotové za levné ceny.

Koním farmětu věnována jest všechna pozornost a obsluha. Krmení vždy to nejlepší.

Prodá se farma
Jedna z nejkrásnějších farem v tomto okrese, ve výměře 400 akrů, dvě a půl míle od města na řece Blue. Krásná zahrada ovocná, kokonální stavení obydení i hospodářská, les a vábce vše v nejkrásnějším pořádku. Prodá se za výhodných podmínek. Blížší v písmění t. l.

Wm. TRČKA
HOSTINSKÝ
na 9. ul., mezi O a N "Green Front"
LINCOLN, NEB.

Výborné Quiney lefká silného dobrého vždy zkušnouti. Navštivte ho.

PŘEDPLATTE SE

"PŘÍTELE LIDU"

\$1.50 na rok.

Přináší všechny zprávy okresní a zprávy o činnosti okresních komisarů, časové úvahy politické, telegramy nejnovější.

PRÁCE TISKOVÉ

V KUSNĚ A LEVNĚ

Podporujte místní list, jenž vám jest nejužitečnější.

SLAVNY NA CELÉM SVĚTĚ
Dr. H. A. M.

Dr. C. B. HAM, Box 34, Toledo, O.

Léčí všechny zastaralé choroby, jmenovitě: dušnost, křečové zadržavaty dýchavícnost, nezřizvnost, rmatism, ložený hlavy, ušl, oči i nosu, choroby žaludku, hrdla, hruďi, vřetčovacích orgánů, zimnici, vřetčování na břevě, choroby mateřské, nepravidelné čestní, krvotok, bílotok, bílou úplavici, nepodnost, bolesti řestinedělek, puchliny, puchľye, otevřené rány, bolesti v krži a plecech, katar, neuralgii, zápal plíc, duu, svrab, zápalení mozku, otlyost, strupy na hlavě, raka, koliku, vysřehání morku, slabost nohou, somnoliny, tifus, červí, tasmennici atd. atd.

Léčí nevěsty, děti i muže.

Losťže trpíš a ztráčeš naději na vyléčení, obrať se na dr. Hamma o radu. On vždy čili již tisíc lidí, jež touhou trpěli a jež jiní lékaři vyléčili nemohli. Všichni ti doporučí dovednost dra. Hamma svým známým. Gbr řte se na něho a on vás vyléčí.

Nemoce tajně.

Tyto nemoce u ob. ho pohlaví, atž zděděné, neb jim k povstale společnosti vyléči a ručí předem, že se nikdy neolnou. Mladě, která nad uživala svých sil, nechť neodkládá strachu a obrátí se na dr. Hamma. Nechtě se stydět, nbyřž léčit, nebo zanedbání takových chorob má zle následky i do pokolení.

Porada zdarma.
Dr. Ham poradí každému bezplatně. Za řešení žádá plat až po vyléčení a nemocný platí pouze za léky. Vyléčte svou nemoc, udejte věk chorého, vložte do psaní trouhu vlasti nemocného a 2 cent. potvrdí za mku. Obratem pošty obdržíte odpověď zla možno chorobu vyléčit a mnoholi stojí léky. Mže se psát český, anglicky nebo německy pod adresou

Dr. C. B. HAM
Box 24, Toledo, Ohio

Do Kalifornie v palácovém voze.
Dráha Burlingtonská pod osobním dozorem vyšších úředníků vypravuje týdně jeden vlak do Colorado, Utah a Kalifornie pro obecnenstvo hledající pohodlí.

Doprava levná, počestná a co nejrychlejší.

Vlaky vyjzdi z Omahy a Lincoln každý čtvrtěk a jednu zkrz bez každého přestání až do San Francisko a Los Angeles.

Vozy pro cestující čitě cestovní tím nepřijemnější. Jsou opatřeny těžkými koberci, sedla smetová péry a pohodlnými sametovými ložky opatřeny jemnými polštáři, pokrývkami, ručníky atd.

Pouze \$5.00 platí se za postel pohodlnou dosti pro dva cestující.

Costa vede zkrze Denver, Colorado do Springs a zkrze Pikesboro Horstovo skánř pak Salt Lake City a Sacramento.

O ceny a skvostné ilustrovaný spisek s podrobnou informací hlaste se u vašeho nejbližšího jednatele a nebo dopište na J. FRANCIS, G. P. & T. A., Omaha, Neb.

F. E. WAY
praktický lékař

Uřadovna v Deamově budově ve WAHOO, NEB. K nálezem v každou dobu. Jest zavonej koronerem tohoto okresu a požívá důvěru každého koho kdy léčil.

MDr. BOH. MALOCH
praktický lékař a chirurg
V PRAHE, NĚB.

Jest včelrky chytroty lidstva a vřetčovavý uměncem zřábné a spolehlivý. Obrátte se na něho s důvěrou.

SPINAL
Nebolý nově hube Neuragie. Get Dr. Miller's Pain Pills From druggists. "Don't cut a loss."